

mängima: härg röökis, koer aukus, kass karjus ja kuk laulis föri põhjaast nii kui vähe sündis; üüs kultutasiwad n'ad endid nii suguse hirmisa kisa ja müraga läbi akna tappa, nönda et akna ruudid elirina maha kultusivad. Mörtsukad kohkusivad selle koleda kisa ja karjumise pärast nönda ära, et mätlesivad maja maha langevat ehk tondid siöse tulenat, ja joeksiwad föik üle pää kaela suure hirmuga välja metsa ja jätkisivad sünna paika föik maha, mis laua peal ja muual kohtas majas olevad. Nüüd seadssivad endid neli tee meest lauale ja wötsiwad suure isu ja rõõmuga, mis järele oli jäätnud ja sõhvad nii suure isuga, nagu oleks n'ad neli nädalat üksi järge jõemata — nälgas olmid.

Kui need neli mängi meest ehk muusikanti walmis sõenud olevad, kustutasiwad n'ad tule ära ja otssivad enestele magamise kohad välja, iga üks oma loodud viisi ja korra järele. Härg heitis riiale söniku peale maha, koer mauli üks teha, kass lõukasse soea tuha ääre ja kuk lõagna otsele aampalgi peale; ja seit et n'ad föik oma pilkaast tee käigist ja täiesti väjind olevad, uinuivid n'ad pea ka magama. Kui kesk võ aeg mõöda oli, ja mörtsukad kaugelt näginad, et tuld enam majas ei olnud ja föik jälle rahus

ja waka oli, ütles mörtsukate päämees: „Meie ei oleks endid mite pidand nii hõlpsaste läskma pesgu ajada,” ja fästis ühte sünna minna vaatama ja maja läbi etsimä, käs need elukad pole ära läinud ja et wöiks jälle sünna tagasi elama minna. Saadik leidis föik ees wait ja waka, läks tupa, tahtis tuld ülese wöötta ja wöttis ühe tule tikk, ja et ta hülgawad, põleivad kass'i silmad elavad tule sõod arvas olevad, tahtis nende pealt hõlpsamini tikkuga tuld wöötta. Alga kass kohkus unest ülese, kargas fähku turisudes vihaga mörtsuka silmi kinni, sülitas ja kratsis ta näo hirmus veriseks. Seit kass mätlenud ennast pimedaks tahtma teha, kui mees taale tikku silma pistnud. Siis kohkus mörtsukas üsna ära; joeksis walu pärast kisendades ja tahtis rihalse üksest välja lippata, aga koer, kes seal magas, kargas selle kisa peale ülese ja ammuistas tema jala sisse; ja kui ta tahtis rihalt läbi välja joosta, andis härg, kes seal söniku peal maas vuhkas, temale farvega veel ühe tulise ja tugewa hoobi tagumise otsa peale. Kuk aga, kes seit kärast oli kohé unest üles ärkand ja pääst erquks saand, hüüdis ülast lõsna otset maha: „Kuk Pelegu!” Siis joeksis mörtsukas föigest jööst, kui vähe wödis, oma peremehe juure tagasi ja